

Så vi ser i Fremskridtspartiet med forhåbning frem mod, at andelen af kvinder i forskerverdenen vil blive større.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (SF):

Jeg kan berolige hr. Tom Behnke med, at hvis der anvendes positiv særbehandling i en eller anden form, og det behøver ikke at være kvoter, positiv særbehandling kan være på mange andre måder, så vil det under alle omstændigheder være sådan, at man skal bedømmes kvalificeret til den opgave, man skal varetage.

Det har aldrig været sådan inden for forskerverdenen, at man opslår stillinger, og uanset kvalifikationer skal de bare helliges det ene køn. Der vil være en fuldstændig normal bedømmelsesprocedure, som der er i forhold til alle mulige andre stillinger, men er der to lige kvalificerede, så kunne man f.eks. sige, at der var en fortrinsret for kvinden inden for områder, hvor kvinder er underrepræsenteret. For det er jo sådan, virkeligheden ser ud.

Så kvaliteten bliver altså ikke forringet, fordi man vælger at lave positiv særbehandling.

(Kort bemærkning).

Margot Torp (S):

Det er til hr. Tom Behnke.

Hr. Tom Behnke siger, at nu må vi først analysere, hvad årsagerne er. For mig lyder det, som om hr. Tom Behnke slet ikke er opmærksom på, at netop i Forskningsministeriet har den tidligere forskningsminister, fru Jytte Hilden, gennemført et meget stort og grundigt analysearbejde, som er mundet ud i en handlingsplan på det her område.

Man er udmærket godt klar over, hvad det er, der skal til. Det er bare et spørgsmål om at få tingene sat i værk, og der kan nogle af de ting, som er blevet nævnt her, jo fint bruges.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre, om hr. Tom Behnke kunne forestille sig, at hvis mange af de dér bløde tiltag, om man så må sige, ikke virker over f.eks. en 3-årig periode, om vi så skulle prøve at lave en egentlig positiv særbehandling på området.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jamen det skal fru Margot Torp jo ikke sige til mig. Hvis der allerede ligger bunker af rapporter og anbefalinger og analyser, så kunne man stille spørgsmålet: Hvorfor vælger forsknings-

ministeren så at nedsætte endnu et udvalg, der skal se på det her?

Det var min klare overbevisning og mit indtryk af, hvad der foregik på området her, at ministerens initiativ var nødvendigt, og at ministerens initiativ var nødvendigt for, at vi kunne komme videre. Men hvis fru Margot Torp har en anden opfattelse, så synes jeg, fru Margot Torp skal gå til sin partikollega forskningsministeren.

Forskningsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg synes, at det er muligt at konkludere, at der fra samtlige af Folketingets partier er udtrykt en positiv interesse for, at forskerverdenen bliver endnu mere opmærksom på den opgave, der kan siges at være en meget, meget bred opbakning til, nemlig at sikre flere kvinder i dansk forskning; ikke alene sikre en tilstrækkelig rekruttering, men også sikre, at der tages initiativer, der kan medføre en lettere gang for kvinder, når de i øvrigt er kvalificerede – og lad mig understrege det – i forbindelse med besættelse af videnskabelige stillinger.

Der har været nævnt en lang række emner undervejs, og det er jo fuldstændig korrekt, som det er sagt i debatten, at der foreligger et ganske godt materiale, der belyser situationen – jeg prøvede også i min tale indledningsvis at trække situationen op – og således, at der er sket noget positivt i årenes løb. Vi er i en situation, hvor det ser lidt bedre ud, end det gjorde for nogle få år siden, men det går langsomt.

Det går især langsomt, når det handler om professorater; der går det meget langsomt. Vi må sige, at hvis vi sammenligner os med andre lande, vi normalt sammenligner os med, så ser det ganske sløjt ud.

Fru Christine Antorini nævnte spørgsmålet om stillingsstruktur og herunder også den såkaldte norske professormodel. Den norske professormodel går mig bekendt kort fortalt ud på, at hvis man er professoregnet, ja, så er man også berettiget til at blive professor.

Sådan er det ikke i Danmark. Der har vi et forholdsvis begrænset antal professorater til rådighed, og dermed kan man sige, at vi adskiller os fra den norske model ved i særklasse at have en situation, hvor der skal konkurreres om at få et professorat.

Jeg går principielt ind for synspunktet om, at det er sundt med noget konkurrence. Jeg tror, at det ville være forkert, og jeg tror også, man kunne være begrundet bekymret for, at man